

Doorgaan met een lach

Wim Kok, een vrolijke man die ook kon zeggen waar het op stond.
PRIVÉFOTO

Bij stadswandelingen van de VVV Utrecht werd regelmatig de hulp ingeschakeld van de goedlachse Wim Kok, ook al was hij eigenlijk geen gids. Hij was administrateur, maar wist ongelooflijk veel van de stad Utrecht. Was niet zo zeer geboeid door het centrum, maar des te meer door het verstilde gebied achter de grachten.

Dat had hij niet alleen bij Utrecht, alle steden vond hij interessant. De gebouwen, de mensen, de historie. Ongetwijfeld had dat met de herkomst te maken van de geboren IJsselsteiner. Ook al zou hij later zijn geboortestad verlaten, hij bleef lid van de historische kring en bleef een zwak houden voor het stadje.

Hij was er opgegroeid in een fijn katholiek gezin met zes kinderen. Van de kinderen was hij de enige die al snel bijbaantjes had; kersen plukken, eieren sorteren. Wim deed het graag en wist dat hij moest werken om aan zijn geld te komen. Zodat hij zelf zijn voetbaloutfit kon betalen.

Hij was een actief baasje en ging na zijn MULO Boekhouden dan ook direct aan het werk. Hij zou bij vele werkgevers werken in totaal verschillende 'takken van sport'. Van een groothandel in vlees tot de VVV en een reisbureau aan de Voorstraat in Utrecht.

Mensenmens

Voor één van zijn werkgevers, een bedrijf in Zeist, besloot hij IJsselstein te verlaten. Hij was toen al samen met Greet, met wie hij twee zoons zou krijgen.

Wonder boven wonder koos het echtpaar niet voor een stad, maar voor een nieuw huis in Woudenberg. Van die keuze zou hij nooit spijt krijgen. Ze woonden er nog maar net toen Wim tegen Greet zei dat hij even bij de plaatselijke voetbalclub vv Woudenberg ging kijken. Hij zou er nooit meer weggaan. Wim was een mensenmens, een sociaal dier. Hij ging er spelen, werd jeugdleider, deed vrijwilligerswerk en werd penningmeester. Eerst van de omni-vereniging, later van de Stichting Beheer Sportpark de Griff.

Wim kon veel voor elkaar krijgen. Was altijd vrolijk en stralend, maar kwam tegelijkertijd scherp uit de hoek en zei waar het op stond. Hij kon slecht tegen onrechtvaardigheid. Boos werd hij niet vaak. Met een glimlach op zijn gezicht kon hij mensen vertellen dat hij het er niet mee eens was.

Hij was trots op zijn cluppie.

Toen sportverenigingen van de gemeente zelf het onderhoud van hun sportpark moesten regelen, staken de Woudenbergers de handen uit de mouwen. Het park dat er nu ligt, vond Wim schitterend. Tegen mensen van beter presterende voetbalclubs zei hij wel eens: „Wij investeren in stenen, jullie in spelers.”

Bovenal was de club een warm bad voor Wim. Dat werd extra duidelijk bij groot verdriet in zijn leven. Zijn zoon Mark overleed op 21-jarige leeftijd door een hartstilstand tijdens een potje zaalvoetbal. Vrienden van Mark ontfermden zich over Wim, Greet en Jeroen. Kwamen over de vloer en gingen samen Europacup-voetbal kijken. De vrienden vertelden honderduit over hun kameraad. Hierdoor wisten Greet en Wim alles over hun Mark, meer dan menig ouder van zijn kind weet. Dat vonden ze fijn, het hielp bij hun verwerking.

Wim vond groepsgezelschap fijn. Er is niemand die zijn eigen verjaardag zo graag vierde als Wim. Zijn huiskamer zat bomvol mensen. "Dat is toch gezellig?", zei hij dan. Naast die gezelligheid, genoot Wim ook van een-op-een contact.

Hecht

Hij was trots op zijn drie kleinzoons, Jesse, Jordy en Noah. Jarenlang ging hij met ze mee naar zwemles, hun band was heel hecht. Ze konden mopperen op de ander, maar liepen ook met elkaar weg. Wim was een leuke actieve opa die ook zijn eigen hobby's had, zoals het verzamelen van prenten en miniaturen van steden en het bouwen van modelschepen en -treinen. Voor de treinen ging hij stad en land af, langs beurzen, samen met zijn broer. Veel van wat hij wilde kon hij lange tijd doen, tot een half jaar geleden. Door een tumor in zijn schouder kon hij een arm niet meer gebruiken, waardoor model bouwen er niet meer in zat. Wel bleef hij tot even voor zijn dood het penningmeesterschap van de stichting doen.

Kanker kwam niet als een verrassing, met de ziekte werd hij al ruim zeven jaar geleden geconfronteerd. Elk jaar, rond de zomervakantie, waren er weer

uitzaaiingen. Bewonderenswaardig hoe hij elke keer weer opkrabbelde en altijd optimistisch bleef. Hij liet zich niet uit het veld slaan en was tegelijkertijd niet bang voor de dood. Doorgaan met een lach zat in zijn aard.